

ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΦΗΒΩΝ

Συνδρομὴ ἑτησία.

Ἐν Κωνσταντινῶν γρ. ἀργ. 30
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » » 35
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 8

Ἐξάμνηνος τὰ ἡμῖσιν.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛ. ΠΑΡ. 60.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ἐν Γαλατῶν, ὁδῷ Χαρισσῆ,
Ἄρ. 12.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης
Τ. Α. ΔΕΠΑΣΤΑΣ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Παράδοξος θὰ σὰς φανῆ ἴσως, παι-
δία μου, ὁ τίτλος οὗτος διδόμενος
εἰς ἀνάγνωσμα θρησκευτικόν, διό-
τι συνειθίσαμεν

ὑπὸ τὴν ἔννοιαν **Εὐτυχία**
ν' ἀντιλαμβάνομεθα πο-
λὺ διαφόρου φύσεως πράγ-
ματα, μηδεμίαν πολλα-
κίς σχέσιν πρὸς τὴν θρη-
σκευτικότητα ἔχοντα.
Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀληθής,
ἡ τελεία **Εὐτυχία** εἶνε
στενωτάτα μετὰ τῆς θρη-
σκείας συνδεδεμένη, εἶνε
ἀναπόσπαστος ἀπ' αὐτῆς.

Εἰπήτέ μου ὅμως κα-
τὰ πρῶτον, ἀγαπητά μου
παιδιά, τί ἐννοεῖτε ὅταν
λέγητε ὅτι ἀνθρωπὸς τις
εἶνε εὐτυχής; Πότε φαν-
τάζεσθε ὅτι δύνασθε νὰ
ὀνομάσητε ὑμᾶς αὐτοὺς
εὐτυχεῖς;

Εἰς τὴν ἐρώτησίν μου
αὐτὴν βλέπω νὰ μειδιάτε μειδιάμα πα-
ράδοξον, τὸ ὁποῖον ὑποχωρεῖ μετ' ὀλίγον
εἰς ἔκφρασιν ἀπορίας καὶ δισταγμοῦ· ἡ
πρῶτη σκέψις, ἥτις ἔφερε τὸ μειδιάμα

εἰς τὴν μορφήν σας, ἦτο: «Αὐτὸ τὸ
πράγμα μᾶς ἐρωτᾶτε μὲ τὴν σπου-
δαιότητα; ἀλλ' αὐτὸ εἶνε γνωστότατον
καὶ ἀπλούστατον!» Ἐ-

πειτα ὅμως καθόσον πρό-
κειται νὰ διατυπώσητε
τὴν ἀπάντησιν διὰ λέ-
ξεων καὶ ὄχι διὰ μειδιά-
ματος ἀπλῶς, ἡ πρώτη
αὕτη σκέψις σας, ἡ πρῶ-
τη ὁρμὴ καταπίπτει καὶ
βλέπετε ὅτι διὰ νὰ καθο-
ρίσητε τὸ ἀπλοῦν καὶ
γνωστὸν αὐτὸ πράγμα
ὄχι μόνον καταλλήλους
λέξεις δὲν εὐρίσκετε, ἀλ-
λά καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
στον εὐρίσκεσθε ἀσύμ-
φωνοὶ πρὸς ἀλλήλους·
εἰς π. χ. θέτει τὴν εὐ-
τυχίαν ἐν τῷ πλούτῳ,
ὁ ἀσθενὴς ἐν τῇ ὑγείᾳ,
ὁ φιλομαθὴς ἐν τῇ παι-
δείᾳ, ἕτερος ἐν τῇ ἐκ-

πληρώσει μυχίου τοῦ τινος πόθου καὶ τέλος
ἄλλος ἀλλαχοῦ, ἀναλόγως πάντοτε πρὸς
τὰς κλίσεις, τὰς ἀνάγκας, τὴν κοινωνι-
κὴν θέσιν καὶ τὴν ἀνατροφὴν του.

χθη και πριν προφθάση να εισέλθη, ένας ρωμαλέος μαύρος σκύλος έπεσε επάνω του με τόσην δύναμιν, ώστε ο Νέδ ήναγκάσθη να όπισθοχωρήση. Η αίφνιδια αυτή προσβολή τόν έτρόμαξε πολύ, άλλ' ό υπρέτης τόν απήλλαξεν από τήν δύσκολον θέσιν, εις τήν όποίαν εύρέθη άρπάσας τόν κύνα από τόν λαϊμόν και ρίψας αυτόν έντός τής οικίας. Έπέθεσε και αυτός ότι ό σκύλος θά έπαθε κάτι, διότι ούδέποτε ειχε φερθή κατ' αυτόν τόν τρόπον.

Κατόπιν ώδήγησε τόν Νέδ εις τήν αίθουσαν. Ένώ δέ αυτός άνέμενε τήν κυρίαν, ή θύρα ήνοιξε και εισήλθεν ό μαύρος σκύλος. Ήτο πολύ ήτυχος τώρα. Διηυθύνθη προς τόν Νέδ και έστήριξε τήν κεφαλήν του εις τά γόνατά του παρατηρών αυτόν με βλέμμα έκφραστικόν, τό όποιον όμως ό Νέδ δέν ένόησεν.

Ήτο πολύ ώραιον ζώον και στιβαρόν, τόσων στιβαρόν, ώστε και άνδρα ήδύνατο να καταβάλλη. Ό Νέδ ήσθάνθη πολλήν ανακούφισιν, όταν ειδε τήν κυρίαν να εισέρχεται. Αφού αυτή τόν έχαιρέτισε με πολλήν θερμότητα έστράφη και ειδε με έκπληξιν τόν σκύλον.

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΤΤΑ

(Συνέχεια· ίδε Φυλλ. 6).

οιπόν, επανέλαβεν ή Μαργαρίτα, τό παιδι τό εκατάλαβε, πρέπει δέ να τό καταλάβης και σύ.

— Ναι, έψιθύρισε ή χήρα, ναι, βέβαια.

— Και θά φροντίσω δι' αυτό τό γρηγορώτερο.

— Ναι, θά ιδώ . . . θά ζητήσω . . . θά έρωτήσω . . .

— Δηλαδή, θά πάρης τόν πλέον μακρύν δρόμο, και θά αποδείξης πρώτη εις τό μικρό πώς δέν εινε καμμιά βία, και τά πράγματα θά μέινουν καθώς εινε. Ω! σε γνωρίζω. Δέν σε κατηγορώ, άλλά τέτοια είσαι. Δι' αυτό, άκουσε· πρέπει να φροντίσης όχι ύστερα από μίαν εβδομάδα, όχι ύστερα από ένα μήνα, άλλ' από αύριον. Δι' αυτό δέν έχεις ούτε να ιδής ούτε να ζητήσης ούτε να έρωτήσης, έγώ είδα, έζήτησα, ήυρα και δι' αυτό μάλιστα ήλθα επίτηδες.

Η μήτηρ του Πέτρου παρετήρησε τήν γραϊαν με άμνηχανίαν.

— Γνωρίζεις τόν άνεψιό μου, τόν Ρίζο, πού φτειάνει βαρέλια ;

«—Πώς έδω, Άζώρ; έξω γρήγορα.»

Και ό μεν σκύλος δέν έσάλευτεν από τήν θέσιν του, άλλά τό όνομα α' Άζώρ» έφώτισεν αίφνιδίως τήν μνήμην του Νέδ.

— «Τί παράξενον! ποτέ άλλοτε δέν τό έκαμεν αυτό, προσέθηκεν ή κυρία. Άλλ' άμέσως ένεθυμήθη και αυτή.

— «Εϊνε ό Άζώρ, Νέδ, ό σκύλος του πατρός σου και σε γνωρίζει!»

Όταν ό Άζώρ ένόησεν ότι τόν άνεγνωρίζον, δέν ήξευρε πώς να δείξη τήν χαράν του.

Παρ' όλης τής μεταβολής του καιρού και τής αναπτύξεως ό σκύλος ένεθυμείτο. Ό Νέδ ειχε λησμονήση.

Τούτο συμβαίνει συνήθως και εινε ή μεγαλύτερα θλίψις του δυστυχούς αυτού κόσμου των ζώων, τά όποια δέν έχουσι γλώσσαν, όπως εκφράζονται και των όποιων τήν δύναμιν τής άφροσύσεως και μνήμης σπανίως προσέχομεν και άνταμείβομεν.

Άμφιλύκη.

— Ναι, απήντησε ή κυρά Φώταινα, με άληθές κίνημα τρόμου.

— Α! καταλαβαίνω και πάλι πώς άνησύχησες. Γνωρίζεις πώς ό Ρίζος εινε άνθρωπος σοβαρός. Δέν μιλεί πολλά, εινε όμως δουλευτής, και συλλογίζεσαι πώς θά κάμη κοντά του ό Πέτρος σου, ενώ αγαπά να μιλή και να τραγουδή. Και όμως τό παιδί σου αν φέρεται καλά θά ζήση κοντά του καλά· αν όμως φέρεται άσχημα, δέν θά ζήση κοντά του. Ό Ρίζος εινε άνθρωπος καλός, άλλά έχει χαρακτήρα πολύ σκληρό· εινε όμως σωστός και δίκαιος. Αν τό παιδι δουλέψη σωστά θά μέινη εύχαριστημένο. Ωμίλησα 'ς τόν άνεψιό μου και μου ειπε·

— Ναι, ό Πέτρος εινε δυνατός και καλό παιδι. Φτάνει να εινε και δουλευτής· τότε τόν παίρνω. Θά δουλέψη κοντά μου τρία χρόνια χωρίς μισθό, άλλά θά τόν τρέφω και θά τόν 'νδύνω. Αν δε είμαι εύχαριστημένος θά του δίνω από καιρού εις καιρόν και λίγα χρήματα. Αυτό είναι δική μου δουλειά· όταν θέλετε, θεία, να μου τόν φέρετε.

— Λοιπόν να τόν υπάγω 'ς τόν άνεψιό μου; Θά έλθης, μικρέ ;

Ό Πέτρος παρετήρη τήν μητέρα του και έδίσταξε να απαντήση. Ίσως δέν ήτο και εύχαριστημένος να ζήση πλησίον του Ρίζου, ό όποιος έθεωρείτο υπό πάντων άνθρωπος άστυρηότατος. Τότε ή μήτηρ αυτού ειπε·

— Θέλω να εξετάσω αν αυτό τό έπάγγελμα εινε καλό για τόν Πέτρο, πριν 'πω τό ναί . . .

— Άκουσε, μικρέ, προσέθηκεν ή γραϊα με ύφος έπίσημον και προσποιηθείσα ότι δέν ήκουσε τās άντιρρήσεις τής χήρας, άκουσε καλά. Είξεύρεις γιατί σήμερα 'λυπήθηκες ;

Ό Πέτρος τήν παρετήρησεν έκπληκτος.

— Είξεύρεις γιατί ή μητέρα σου δέν ήμπορεσε να δεχθί τή μικρά Μαρία ;

— Μαργαρίτα, ειπεν ικετευτικώς ή μήτηρ του Πέτρου, προσπαθούσα να τήν διακόψη.

Άλλ' ή γραϊα εξήκολούθησεν·

— Είξεύρεις, διατί, όταν ό κύρ Χρήστος ήθέλεσε να πάρη τό κορίτσι, ή μητέρα σου δέν ήμπορεσε να του εναντιωθί ;

— Όχι, ειπεν ό Πέτρος, ενώ ή μήτηρ του προσεπάθει δια χειρονομιών να επιβάλη σιωπήν εις τήν γραϊαν.

— Λοιπόν, θά σου τό ειπώ. Η δυστυχημένη ή μητέρα σου χρεωστει εις τόν κύρ Χρήστο ένοίκια δύο έτών, διότι τό σπήτι, εις τό όποιον κατοικείτε εινε ιδιόν του. Όταν κατορθώνη να του δίνη όλίγα χρήματα, τά λογαριάζει δια τόν τόκον, και τό χρέος μένει πάντα τό ίδιον. Δι' αυτό ή μητέρα σου δέν τολμά να δυσαρεστήση τόν κύρ Χρήστο, διότι αν τόν δυσαρεστήση θά τήν διώξη από τό σπήτι του και θά κρατήση τά όλίγα έπιπλά της. Η καλή σου μητέρα δέν σου ειπε ποτέ αυτό δια να μη σε λυπήση.

— Μαργαρίτα, έρώναξεν ή χήρα, μήπως τό παιδι ήμπορει να καταλάβη αυτά τά πράγματα ; Γιατί του τά λέγετε ;

— Πώς ! άνεκραξεν ό Πέτρος, πώς δέν τά καταλαβαίνω ; Τά καταλαβαίνω πολύ καλά. Και έγώ έλεγα πρό όλίγου «Διατί δέν ήθελσε να μου κάμη αυτή τή χάρις ;» Ω ! ήμουν κακός, άλλά δέν είξευρα, όχι δέν είξευρα . . .

— Και τώρα ξεύρεις, επανέλαβεν ή Μαργαρίτα. Λοιπόν τώρα θέλεις να εργασθής ;

— Ναι, κυρά Μαργαρίτα, ναι.

— Λοιπόν, θά έλθης 'ς του Ρίζου ;

— Πηγαίνομεν, αν θέλετε, τώρα άμέσως δια να του ειπώ πώς αρχίζω αύριον.

— Ναι, πηγαίνομεν !

Και ό Πέτρος εξήλθε μετά τής γραϊας Μαργαρίτας.

Τήν επαύριον κατá τήν ίδίαν ώραν ό Πέτρος, ό όποιος ειχε φύγη άμα άνέτειλεν ό ήλιος, επανήρχετο εις τήν οικίαν δια να κοιμηθί.

— Λοιπόν ! ήρώτησεν ή χήρα, ή όποία τόν περιέμενεν άνυπόμονος και άνήσυχος εις τό κατώφλιον τής θύρας.

— Ό Ρίζος, άπεκρίθη ό Πέτρος περιχαρής, μου ειπεν «Πηγαίνεις καλά, και αν εξακολουθήσης με αυτόν τόν τρόπον θά γεινώμεν φίλοι». Θά εξακολουθήσω, μητέρα, θά εξακολουθήσω.

Και ή κυρά Φώταινα ήρχισε να πιστεύη ότι ή γραϊα Μαργαρίτα ειχε δίκαιον να όμιλήση εις τόν Πέτρον, καθώς όμίλησεν.

8.

Η ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΧΡΗΣΤΟΥ

Ό κύρ Χρήστος, εις τήν οικίαν του όποίου μετέβη ή Μαρία, ήτο παράδοξος άνθρωπος. Ήτο πλούσιος, άλλ' ούδεις έγνώριζε πώς απέκτησε τά πλούτη.

Είξευρον μόνον ότι ήτο άπλοός υπρέτης ενός κρωπόλου, ότι από τούς μισθούς του οικονόμησεν όλίγα χρήματα, με τά όποια ήγόραζε και έπώλει ζώα, ότι έκαμεν αυτό τό έμποριον επί πέντε έως εξ έτη, χωρίς να αποκτήση μεγάλα κέρδη, και ότι από δέκα δώδεκα ήδη έτών έπαυσε να αγοράζη και να πωλή βώδια και πρόβατα και εξη με τά εισοδήματά του.

Άλλά από έτους εις έτους τά οικογενειακά έξοδα του Χρήστου ήύξανον μεγάλως, και εξη ως άνθρωπος πλούσιος.

Έκαμεν δέ μεγάλα έξοδα όχι δια τόν έαυτόν του, άλλά δια τήν θυγατέρα του Ίουλίαν, τήν όποίαν έλάτρευε. Δι' αυτήν λοιπόν ήθελε να φαίνεται πλούσιος. Όταν απέθανεν ή σύζυγός του έστειλε τήν Ίουλίαν εις εν παρθενγωγείον τής πόλεως, εις τό όποιον έμεινε πέντε έτη. Έλεγε συνεχώς με ύπερηράνειαν ότι έξώδευσε δια τήν θυγατέρα του τά μα.Ι.Ι.οκ.ερα.λά του. Μολονότι δέ έκαυχάτο ότι ή Ίουλία εις τό παρθενγωγείον έγγεινεν άγγελος, συνέβη όλως τό εναντίον.

Ό κακός χαρακτήρ τής θυγατρός του Χρή-

— Όχι, εἰς ἓνα δωμάτιον ἐκεῖ ἐπάνω.

— Μὰ γιὰ πέ μου, δὲν φοβείσαι τῆς μεγάλης νύκτες κατάμονη ἐδῶ μετὰ σ' αὐτοὺς τοὺς σκοτεινοὺς πύργους;

— Καθόλου, ἀπῆντησε γελῶσα ἡ κορασίς, τούναντιον μάλιστα ἐγὼ καμμία φορὰ φοβερίζω τοὺς ἄλλους.

— Πῶς;

— Πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ, κύριε Εὐτύχιε, ὅτι μίαν νύκτα, ὅταν πρωτοῆλθα ἐδῶ, ἤκουσα κάποιον θόρυβο, ἀναστεναγμούς, σάν νὰ ἔκλαιε κανεὶς καὶ ἐστέναζε... καὶ ἔπειτα μιὰ χονδρὴ φωνὴ ἄρχισε νὰ λέγῃ «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχαῖος πυργοδοεσπότης· ἐσκότωσα τὴν μητέρα μου δυστυχία! δυστυχία! Ποίος ἔρχεται ἀπ' ἐδῶ; Ἄς προσέξῃ. Θὰ τὸν πάρω μαζὶ μου μέσα στὴν κόλασι καὶ στὴ φωτιά. Δυστυχία του! δυστυχία του.» Κατ' ἀρχὰς καθὼς ἤμην ζαρωμένη εἰς τὸ κρεβάτι μου δὲν ἤξευρα τί νὰ σκεφθῶ... καὶ κάπως φοβήθηκα... Μὰ δὲν ἤξεύρω πῶς μοῦ ἤλθεν ἡ ἰδέα ὅτι πιθανόν

νὰ μοῦ ἐπαιζαν κανένα κακὸ παιγνίδι. Ἀφῆκα τὴν φωνὴν νὰ στεναζέῃ ὅσον ἤθελε. Αὐτὸ θὰ ἐβάσταζε περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα, ἔπειτα ἤκουσα τὰ βήματα νὰ ἀπομακρύνονται... Τὴν ἐρχομένην νύκτα ἤμην πολὺ βεβαία ὅτι θὰ ξαναἤρχιζε τὸ πρᾶγμα καὶ ἀνέβηκα ὅσον ἤμπορούσα ὑψηλότερα εἰς τὸν πύργον ἐπῆρα δὲ καὶ μαζὶ μου ὀλίγο ἄχυρο, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἔκαμα μικρὰ δέματα. Κατὰ τὰ μεσάνυκτα ἀρχίζουν πάλιν οἱ ἀναστεναγμοὶ... καὶ ἡ χονδρὴ φωνή· «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχαῖος οἰκοδοεσπότης!...» Τότε ἐγὼ ἀπὸ ἐκεῖ ὑψηλὰ ἀπὸ τὸν πύργον ἔσεια ἔξω τὴν ποδιά μου, ἡ ὁποία ὠμοιάζε με πτερὰ πουλιοῦ καὶ ἔκαμε φροῦ-φροῦ, ἐσύριζε μέσα στὰ δάκτυλά μου σάν κουκουβάγια, ἀλλὰ δυνατώτερα ἀπὸ ἓνα συνειθισμένο πουλί... καὶ ἔπειτα ἀφοῦ ἤναψα μέσα ἀπὸ μιὰ τρύπα ἓνα δεμάτι ἄχυρο, ἐφυσούσα δυνατὰ, ὥστε ἔξω ἀπὸ τὴν τρύπα ἐβγαίνουν τσιμπλίδες...
(Ἔπεται συνέχεια).

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΗΝ Β' ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Μικρὲ μου φίλε,

οἱ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐτόλμων κατ' ἀρχὰς νὰ σοὶ γράψω τόσα παραπονα, τόσα σκώμματα ἤκουσα ἐφέτος, ὥστε ἂν θέλω νὰ τὰ πα-

ραλάθω εἰς τὸ ταξεῖδί μου, φοβοῦμαι μὴ γέινω καὶ κυφός, ἐνῶ χωλὸς μόνον ἤμην ἕως τώρα· φοβερὰ ὠργισμένος ὁ κόσμος ἐναντίον μου ἐφέτος! Ἀποδίδων ὅμως καὶ ἐγὼ τὰ ἴσα, τῷ ἀπέδιδα ὀργὴν ἀντὶ ὀργῆς καὶ σκυθρωπότη-
τα ἀντὶ σκυθρωπότη-
τος· ἀλλ' ἐπειδὴ σὺ τοῦ **Παιδικοῦ Κόσμου** μέλος ἀποτελεῖς, ἀφίνω πρὸς στιγμὴν κατὰ μέρος τὴν ὀργὴν μου, γίνομαι ἰλκρὸς καὶ ἀρχίζω τὸ παρόν μου.

Δὲν ἀγαπῶ πολὺ-πολὺ τὴν ἀλληλογραφίαν,

εἶνε ἀληθές· τὰ χαιρετίσματά μου καὶ τὴν ἐκφρασιν τῆς ἀγάπης μου προτιμῶ νὰ τὰ στέλω μὲ μίαν θερμὴν ἀκτῖνα ἡλίου, μ' ἐν κλωνάρι ἀνθισμένης ἀμυγδαλιάς... Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ ἀδελφός μου Ἰανουάριος σοὶ ἔγραψε πρὸ ὀλίγου καὶ τόσα σοὶ ἐκαυχῆθη περιαιτολογῶν, ἀναγκάζομαι καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον νὰ κάμω.

Εἶμαι ὁ μᾶλλον ἡδικομῆνος μὴν τοῦ ἔτους· ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἀδελφοί μου ἔχουσιν ἄλλος 30 καὶ ἄλλος 31 ἡμέρας, ἐμοὶ 28 καὶ ἀνὰ τετραετίαν 29 μόνον ἐκλήρωθησαν· τίς πταίει διὰ τοῦτο ἀγνοῶ· τοῦτο μόνον γνωρίζω, ὅτι ἡδυνάμην νὰ ἔχω 29 καὶ κατὰ τετραετίαν 30 ἂν μὴ ὁ Αὐγούστος, Καίσαρ τῆς Ρώμης πανίσχυρος, δυνάμενος νὰ ἐπιβάλληται καὶ ἐπὶ τῆς φύσεως καὶ ἐφ' ἡμῶν τῶν μηνῶν, δὲν μοὶ ἀφήρει μίαν διὰ

νὰ τὴν προσθήσῃ εἰς τὸν φερόνυμόν του μῆνα, ζηλοτυπῶν τὸν Ἰούλιον. — Καίσαρα καὶ μῆνα—ὅστις εἶχεν ἕκτοτε 31 ἡμέρας. Καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα ὅμως εἰς τὸν Ἀνθεστηριῶνα, τὸν ἀντίστοιχόν μου ἑλληνικὸν μῆνα, 29 μόνον ἡμέρας εἶχον ὀρίσῃ. Δὲν μοὶ μέλει! Μήπως τάχα ἐπειδὴ ἔχω ὀλίγας ὥρας ὀλιγωτέρως τῶν ἄλλων ἀδελφῶν μου δὲν κατορθῶν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς γῆς προωρισμένον μοὶ χρονικὸν διάστημα νὰ κάμω ὅτι οφείλω νὰ πράξω ἐπὶ τῆς γῆς; Ὅνειδος δὲν δύναται κανεὶς νὰ μοὶ προσάψῃ διὰ φυσικὸν ἐλάττωμα· ἐκτὸς τούτου δὲ δύναμαι ν' ἀναφέρω πρὸς ἰκανοποίησίν μου πολλοὺς ἐπιστήμους χωλοὺς, οἵτινες εἰς οὐδὲν ἔμεινον ὀπίσω ἕνεκα τῆς φυσικῆς τῶν αὐτῆς ἀτελείας. Δύο μόνον ἄς ἀναφέρω τώρα: ἓνα θεόν, τὸν **Ἡφαιστον** καὶ ἓνα ἰσόθεον ἥρωα, τὸν **Ἀησιόλαον**· εἶμαι ἑλληνομαθής, βλέπετε;

Δὲν θὰ σοὶ γράψω πολλά· περὶ τοῦ ὀνόματός μου τοῦ Ρωμαϊκοῦ γνωρίζεις καὶ περισσότερα ἀπὸ ἐμὲ ἀναμφιβόλως, ἀφοῦ εἰς τὰς στήλας τοῦ **Παιδικοῦ Κόσμου** ἄλλοτε τόσα ἐγράφησαν περὶ ἡμῶν· περὶ τοῦ ἀρχαίου μου δέ... ἢ πολλὰ πρέπει νὰ σοὶ γράψω ἢ τίποτε καὶ προτιμῶ τὸ δεύτερον, διότι σοὶ γράφω πολὺ βιαστικὰ· εἶμαι προσκεκλημένος εἰς χορὸν μετρηφισμένων καὶ πρέπει νὰ ὑπάγω· μ' ὄλην μου τὴν χωλότητα ἐπιζητοῦμαι πολὺ εἰς τοὺς χορούς, διότι εἶμαι πατὴρ τῆς εὐθυμοτέρας, τῆς μᾶλλον τρελλῆς τοῦ κόσμου ἐορτῆς, τῶν Ἀπόκρεω, πάππος δὲ τῶν... μασχ... πῶς

ΔΡΥΣ ΚΑΙ ΚΑΛΑΜΟΣ

Εἶπε πρὸς κάλαμον ἡ δρυς: Ὅπως πρὸς σὲ [ἢ φύσει ἐδείχθη *λίαν* ἄστοργος καὶ *λίαν* φειδωλή. *Εὐθυτερές* δὲν δύνασαι τὸ σῶμα νὰ κρατήσῃς καὶ κάμπτεσαι δειλῆ.

Προῦ ἀρέμων ἐλαφρὰ ὀπόταν σὲ προσψάσῃ· ἐμὲ θωπεῖον φύσημα σὲ δύναται νὰ θρασῇ.

Οὐρανομήκη κορυφὴν ὑψοῦσα πρὸς τὰ ἄνω εἶμαι τῆς κτίσεως· ἐγὼ κυρία, βασιλίς· μετὰ τὰς βαθείας ρίζας μου μέχρι τοῦ ἄδου [φθάω

καὶ πάσης ἀπειλῆς

πάσης *μανίας* φεβερᾶς καὶ *πάλης* τῶν στοιχείων οὐδ' ἀνωτέρα, ἀφροντικῶς ζῶ τὸν μακρόν μου [βίον..

νὰ εἰπῶ; τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν λέξιν τὴν εὐρίσκω εἰς φιλικὴν ἐπιστολὴν καὶ εἰς τὸ ὄλον μου ὕφος ἀνάρμοστον, τὴν ἀπλὴν πολὺ ἀπλὴν· ξένην δὲ δὲν θέλω νὰ μεταχειρισθῶ, ὥστε ἀναγκάζομαι ἀνωύμους ν' ἀφήσω τοὺς ἐγγόνους μου. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι κανέν, κανέν ὄνομα δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ φανερώσῃ ὅτι ἤθελα διὰ τὰ τρελλὰ αὐτὰ παιδιὰ τῶν Ἐλευσινίων—Κρονίων—Σατουραλίων—Ἀπόκρεω, ὅπως τέλος πάντων καὶ ἂν ὀνομάσῃτε τὴν μητέρα των μοὶ φαίνεται ὅτι δὲν θὰ τῆς κακοφανῇ, θ' ἀναγνωρίσῃ πάντοτε ἑαυτήν.

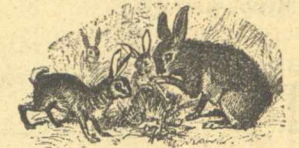
Ἄν συναντηθῶμεν ἀπόψε εἰς τὸν χορὸν διὰ νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃς σοὶ λέγω ὅτι θὰ μεταμφιεσθῶ εἰς... ἀλλ' ἂν σοὶ τὸ εἰπῶ δυνατὰ θὰ τὸ ἀκούσουν καὶ θὰ μ' ἐνοήσουν ὅλοι καὶ δὲν θὰ ἔχω καμμιά νοστιμάδα. Δι' αὐτὸ καλλίτερα νὰ μὴ σοῦ τὸ εἰπῶ!

— Τί θέλεις; Ἔφθασα!

Μὲ φωνάζουν, ἀκούεις; Θὰ εἶνε ὥρα νὰ φύγωμεν εἰς τὸν χορὸν! Σὲ φιλῶ!

Ὁ τρελλὸς χωλὸς σου φίλος
Φεβρουάριος.

Διὰ τὸ πιστὸν τῆς ἀντιγραφῆς
Φίλων.

Πλὴν μετ' ὀλίγον καταγίγῃ ἐνέσκηψεν ἀγρία· οἱ κερανοὶ διέσχισον τὰ νέφη παμπληθεῖς· ραγδαίως ὄμβρος ἔλουε τὸ πᾶν ἐν ἀβυσθίᾳ καὶ νότος ἐγεγείει

μετὰ τὴν ἀγρίαν του προῦν καταστροφὰς ἠπέλει καὶ ἡ ἡμέρα σκοτεινὴ κατέστη ὡσεὶ δειλῆ.

Ἡ ἀνωτέρα ἀπειλῆς καὶ πάλης τῶν στοιχείων ἐπὶ μικρὸν πρὸς τὴν ὀργὴν παλαίσας· ἀσθερῶς *λίαν* ἄωρος καὶ οἰκτρῶς κατέλιπε τὸν βίον· νότος καὶ κερανοὶ

ἀδελφωθέντες ἐπληξάν ὄφρον τὴν ἐπηρεμένην, τοῦ δάσους τὴν κυρίαν,

καὶ ἄμορφον ἐρείπιον ἀγῆκαν προσκειμένην παρὰ τὴν κάλαμον, οὐδὲν παθοῦσαν καὶ [ὄρθιαν.

Εἰμαρμένη.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΥΓΓΡΟΣ

Εκείνοι, οἱ ὅποιοι κατοικοῦν τὴν Κωνσταντινούπολιν γνωρίζουσι τὴν εὐμορφὸν αὐτῆς συνοικίαν, ἢ ὁποία φέρει τὸ ὄνομα **Ταταούλα**.

Ὅταν λέγωμεν εὐμορφὴν δὲν ἐννοοῦμεν τὴν τεχνητὴν, ἀλλὰ τὴν φυσικὴν καλλονὴν τῆς συνοικίας ταύτης. Οἱ δρόμοι τῆς στενοὶ καὶ ἀκανόνιστοι, τὸ λιθόστρωτόν των παρημελημένοι, αἱ δὲ οἰκίαι τῆς κατὰ μέγα μέρος ξύλιναι καὶ ἐτοιμόρροποι στηριζόμεναι εἰς πολλὰ μέρη ἀπὸ στύλους, τῶν ὁποίων πολλοὶ φαίνονται λυγισμένοι ἀπὸ τὸ βάρος ποῦ ἀκουμβῆ ἐπάνω των, δὲν παρουσιάζουσιν εὐχάριστον θέαμα εἰς τὸν ἐπισκέπτην· ἀλλ' ὅταν οὗτος ἐξέλθῃ εἴτε πρὸς τὴν πλατείαν τὴν ἐκτεινομένην πρὸ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, εἴτε πρὸς τὸ μέρος τὸ πρὸ τοῦ ναυδρίου τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου καὶ στρέψῃ γύρω τὰ ὄμματα, ἢ εἰκὼν, ἢ ὁποία ἐκτυλίσσειται περὶ αὐτοῦ τόσον εἶνε ὥραία, ὥστε δὲν τοῦ κάμνει καρδιὰ νὰ ἀποσπασθῇ ἐκ τοῦ μέρους ἐκείνου. Ἄν ὁ ἐπισκέπτης οὗτος συναναστραφῇ μὲ τοὺς χριστοὺς καὶ ἐντίμους κατοικοὺς τῶν Ταταούλων ἢ ἀγαθῶν αὐτῶν τόσον θὰ τὸν θέλῃ, ὥστε μετὰ δυσκολίας θὰ θέλῃ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἐκ τῆς συνοικίας ταύτης.

Πρὸ ἑβδομήκοντα ἐτῶν περὶ τὸ γλυκοχάραγμα ὥραίας ἡμέρας, εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ὁποία ἀνῆκει καὶ σήμερον εἰς τὴν ἐντίμον οἰκογένειαν Μείμαρίδου ἠκούσθη τὸ πρῶτον κλαυθμῆρισμα νεογεννήτου τινὸς ἄρρενος, γεννηθέντος ἐκ σχετικῶς πτωχῶν γονέων, οἱ ὅποιοι ἐλθόντες ἐκ Χίου ἐγκατεστάθησαν εἰς τὰ Ταταούλα, ὡς εἶχον πράξῃ καὶ πολλὰ ἄλλα οἰκογένεια ἐκ τῆς αὐτῆς ὥραίας νήσου.

Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδίου ἐκείνου μεγάλα κίνησις ἐπεκράτει εἰς τὸν οἶκον, τὸν ὁποῖον ἀνεφέραμεν καὶ εἰς τὸν ὁποῖον κατῴκει ἡ οἰκογένεια Συγγροῦ.

Τῆς κινήσεως ταύτης αἴτιον ἦτο ἡ τέλεισις τοῦ μυστηρίου τῆς βαπτίσεως, διὰ τῆς ὁποίας τὸ νεογέννητον παιδίον θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ ἀπετέλει τοῦ λοιποῦ μέλος αὐτῆς.

Πράγματι μετ' ὀλίγον ἠκούσθησαν ἀναγινωσκόμενοι καὶ ἀπαγγελλόμενοι οἱ κεκανονισμένοι ἐξορκισμοὶ κατὰ τὴν παραδοχὴν νεοφωτίστου, ἀπηγγέλη ὑπὸ τοῦ ἀναδόχου, ἐξ ὀνόματος τοῦ νεοφωτίστου, ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως, ἀνεγνώσθησαν αἱ ὥραϊαι καὶ ὑψηλαὶ εὐχαί, τὰς ὁποίας μᾶς παρέδωκεν ὁ ἐν ἁγίοις πατριάρχης Ἱεροσολύμων Σωφρόνιος (+ 637) καὶ ἐκ τῆς ἱεράς κολυμβήθρας ἀνῆλθε τὸ βρέφος φέρον ὄνομα **Ἀνδρέας**.

Ὑπὸ τὸν ὥραϊον οὐρανὸν τῆς συνοικίας ἐκείνης τὸ βρέφος **Ἀνδρέας** ἀναπτυχθὲν ἐγένετο ζωηρὸν καὶ εὐκίνητον παιδίον, τὸ ὁποῖον διέκρινεν ἢ πρὸς τὰ ἱερά τῆς ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας προσήλωσις καὶ ἀφοσίωσις· οἱ γονεῖς του ἐφρόντισαν νὰ διαπλάσωσι τὸν εὐστροφον νοῦν του μὲ τὸ αἶσθημα τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ὁ μικρὸς **Ἀνδρέας** διεκρίνετο μετὰ τῶν ὀμπλικῶν του διὰ τὴν εὐλάβειαν αὐτοῦ.

Ὁραῖον θέαμα παρίστα ἡ ἀγαθὴ μήτηρ του κρατοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ φέρουσα εἰς τὸν ναὸν κατὰ τὰς Κυριακάς ἢ τὰς ἄλλας ἑορτάς· ὁ **Ἀνδρέας** ἐβάδιζεν ἡσύχως πλησίον τῆς μητρὸς του καὶ δὲν ἀπεμακρύνετο αὐτῆς, παρὰ μόνον ὅταν ἐβλεπε ρακενδυτὸν τινα ἐπαίτην, ὅτε καὶ ἔτρεχε πρὸς αὐτὸν διὰ νὰ τῷ δώσῃ τὰ ὀλίγα κερμάτια, τὰ ὁποία τοῦ εἶχον δώσῃ οἱ γονεῖς του διὰ νὰ ἀγοράσῃ καὶ αὐτὸς ὡς παιδίον σακχαρωτᾶ.

Αἱ ἀνάγκαι τῆς ἐξοικονομήσεως τῶν πρὸς τὸ ζῆν ἠνάγκασαν μετ' ὀλίγον τοὺς γονεῖς του νὰ μεταναστεύσωσιν εἰς τὴν χαρίεσαν Ἄνδρον· ὅθεν ὁ **Ἀνδρέας** ἀπεμακρύνθη τῆς πόλεως μας καὶ διῆλθε τὴν ἐφηβικὴν ἡλικίαν καὶ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός του εἰς τὴν Ἄνδρον καὶ τὴν Σύρον, διαπλάττων τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν του εἰς τὰ σχολεῖα τῶν νήσων τούτων.

Νέος ἦδη γεμάτος ἀπὸ ζῶν καὶ πόθον νὰ ἐργασθῇ καὶ ἀναδειχθῇ ἐν τῇ κοινῶνίᾳ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ὅπου εἶδε τὸ φῶς, εἰς τὴν πόλιν τὴν μεταλαμβάνουσαν τῶν δώρων, τὰ ὁποία τῇ προσφέρουσι δύο πόντοι καὶ δύο ἡπειροὶ

εἰς τὴν πόλιν ὅπου θέλει καθῆσθαι τὸν εὐεργέτην ἄνθρωπον ὁ θεὸς ἀν' ἀγάπην.

Οἱ γονεῖς σας, μικροὶ μου ἀναγνώσται, θὰ σᾶς διηγῆθῃσαν τὰ τῆς δράσεως τοῦ **Ἀνδρέου Συγγροῦ** ἐν τῇ πόλει μας καὶ τὰ τῶν ἀγῶνων του, ὅπως δι' ἐντίμου ἐργασίας δυνήθη νὰ σχηματίσῃ περιουσίαν, τὴν ὁποίαν καὶ ζῶν ἀπέδειξε καὶ ἀποθνήσκων κατέδειξεν ὅτι ἐθεώρει ὡς παρακαταθήκην τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν, ἵνα τὴν ἐχρησιμοποίησῃ διὰ τὴν πάσχουσαν ἀθρωπότητα.

Ὁ θεὸς νύλλογει πᾶσαν ἐπιχείρησιν του· τὰ πλούτη συνεσωρεύοντο οὐχὶ κατὰ χιλιάδας, ἀλλὰ κατὰ μυριάδας καὶ ἑκατομμύ-

ρια εἰς τὰς χεῖρας του· τοῦτο δὲν τὸν ἔκαμεν ὑπερήφανον, οὔτε τὸν παρώθησεν εἰς τὰς δαπανηρὰς καὶ καταστρεπτικὰς διὰ τὴν ὑγίαν καὶ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου τρυφὰς καὶ διασκεδάσεις, διότι ὁ **Ἀνδρέας Συγγρός** ὡς ἀξίωμα καὶ γνώμονα τοῦ βίου του ἀνέγραψε τὸ λόγιον· **οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τοῦ περιττοῦ, ἐφ' ὅσον οἱ πολλοὶ στεροῦνται τοῦ ἀναγκαίου.**

Ἡ θρησκευτικὴ ἐμμογή του εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο τὸν ἀνύψωσεν εἰς τὴν περιβλεπτοῦν θέσιν **μεγάλου ἐθνικοῦ εὐεργέτου**, τὸν ἠξίωσε νὰ ἴδῃ ζῶν προσερχομένους εἰς τὸν οἶκόν του Ἥγε-

μόνας καὶ Βασιλεῖς, νὰ ἴδῃ τὸ ὄνομά του λατρευόμενον ὑπὸ μυριάδων ἀνδρῶν, νὰ συναγείρῃ περὶ τὸ φέρετρόν του Μονάρχας γονυπετοῦντας καὶ ἀσπαζομένους τὸ λείψανόν του, λαὸν δὲ ὅλον θρηνοῦντα διὰ τὴν ἀπορφάνισίν του καὶ τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ὁ θάνατός του κατέλιπεν εἰς τὸ Γένος.

Μικροὶ μου ἀναγνώσται! ἔχετε ἐν ὄψει

τὴν εἰκόνα τοῦ μεγάλου καὶ ἐξόχου φιλανθρωποῦ καὶ ἀτελῆ σκιαγραφίαν αὐτοῦ, ἀνήκετε εἰς τὸ Γένος, τὸ ὁποῖον ἐγκαυχᾶται δι' αὐτόν, ἀποτελεῖτε μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὁποία τὸν καθωδήγησε καὶ τὸν ἐνίσχυσε νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀθανασίαν, μιμήθητε αὐτόν, ἀνθέλπητε νὰ ἀκουσθῶσι περὶ τὸ ὄνομά σας αἱ εὐλογίαι ἑνὸς λαοῦ καὶ ὀθνημασμός, τὸν ὁποῖον ἐκδηλοῦσιν ὅλα τὰ ἔθνη ἀκούοντα τὸ ὄνομα τοῦ **Ἀνδρέου Συγγροῦ**.

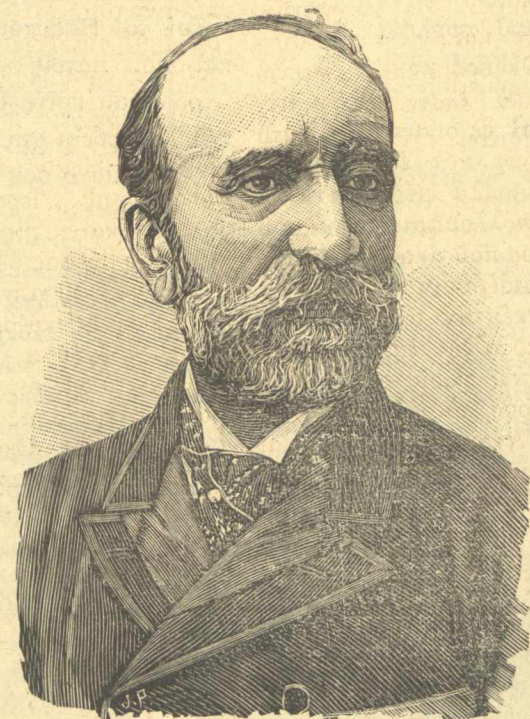
Οἱ κάτοικοι τοῦ προαστείου εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθη θὰ

διαγωνίσωσι πάντως τὴν ἀνάμνησιν τῆς παρ' αὐτοῖς γεννήσεώς του ἀναθέτοντες ἀναμνηστικὴν πλάκα εἰς τὴν πρόσοψιν τῆς οἰκίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐγεννήθη ὁ ἑνδοξος νεκρὸς μὲ τὴν ἐπιγραφὴν

Ἐνταῦθα ἐγεννήθη ὁ Ἀνδρέας Συγγρός 1829

Ὅδηγοῦντες δὲ τὰ τέκνα των πρὸ τῆς οἰκίας ταύτης καὶ δεικνύοντες τὴν ἐπιγραφὴν θὰ τὰ διδάσκωσι πῶς ἐκ ταπεινῶν ἀφορμῶμενός τις δύναται νὰ κατακτήσῃ τὴν ἀθανασίαν, ὅπως κατέκτησεν αὐτὴν ὁ **ΑΝΔΡΕΑΣ ΣΥΓΓΡΟΣ**.

Συμμετῶν.

† Ἀνδρέας Συγγρός.

ΤΟ ΠΟΝΟΥΨΥΧΟ

Ἐς τὸ πρῶτο ἀηδονολάλημα
 ἓνα πονούψυχο παιδάκι
 ξυπνάει ἄν μωσχολούλουδο
 ἀπ' τὸ ζεστό του κρεββατάκι
 καὶ ἀπάνου ἀπ' τὸ παράθυρο,
 ποῦ βλέπει ἔς τὸ περιβολάκι,
 ρίχνει κεχρὶ καὶ ψύχουλα
 ἔς τὸ κάθε νηστικὸ πουλάκι
 καὶ λέει: «Ἐλάτε, ἀθῶά μου,
 γλυκόλαλα πουλιά, ἐλάτε,
 νὰ φάτε, νὰ χορτάσητε,
 γιὰτ' εἶθε κρῖμα νὰ πεινᾶτε».

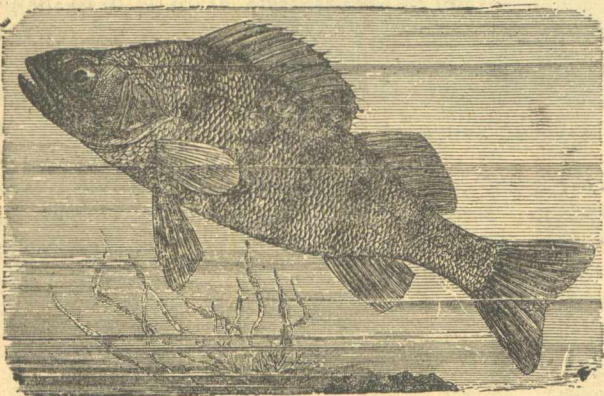
— Ὡ ἐσύ, ποῦ ἀπ' τὰ μικράτα σου,
 ἀγνὸ παιδάκι, συνειθίζεις,
 ἐλπίδα καὶ χαμόγελο
 τῆς εὐτυχίας νὰ σκορπίζεις
 καὶ ὅσους πονοῦν καὶ πάσχουνε
 καὶ αὐτοὺς νὰ τοὺς καλοκαρδίζεις,
 ὅπου καὶ ἂν πᾶς, τὸ πρόσωπο
 ἐσὺ τοῦ Πλάστου θ' ἀντικρύζεις,
 καὶ ὅπου πατεῖς καὶ βρίζεσαι,
 ρόδα καὶ κρῖνα θὰ θερίζεις
 καὶ Χερουβεὶμ χρυσόφτερα
 ἔς τὸν ὕπνο σου θὰ χαϊρετίζεις.

I. Π. Ἰωαννίδης.

ΙΧΘΥΕΣ ΚΥΝΗΓΟΙ

Μεταξὺ τῶν περιέργων διηγήσεων τῶν περιηγητῶν ἀνευρίσκουμεν ὅτι οἱ Σῖναι κάτοικοι τῆς Ἰάβας διατηροῦσιν ἐν τῷ φιαλῶν περιεργὸν ἰχθύν, μὲ τὸν ὅποιον διασκεδάζουσιν ἀναγκάζοντες νὰ ἐπαναλαμβάνη πολλάκις ὠραῖον καὶ περιεργὸν πείραμα.

Ὡς γνωστὸν, ὁ ἄνθρωπος καὶ τὰ διάφορα ζῶα διαφόρους ἐκ φύσεως γνωρίζουσι τρόπους,

διὰ τῶν ὁποίων κατορθώνουσι νὰ συλλαμβάνωσιν εὐκόλως τὸ κυνήγιόν των καὶ νὰ ἐξοικονομῶσιν οὕτω τὴν καθημερινὴν τροφήν των. Μερικοὶ δὲ ἰχθύες ἔχουσι τὴν περιεργὸν ἐπιτηδειότητα νὰ ρίπτωσι μακρόθεν καὶ μὲ μεγάλην τέχνην ἐπὶ τῶν ἐντόμων, διὰ τῶν ὁποίων τρέφονται, διάφορα σώματα. Τοιοῦτος ἰχθύς μὲ

τὸν ὅποιον, ὡς εἴπομεν, διασκεδάζουσιν οἱ Σῖναι εἶνε καὶ ὁ *χελιός*, ὁ ὅποιος ζῆ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν τῆς Ἰάβας. Ὁ ἰχθύς οὗτος συλλαμβάνει τὰ περίξ τῶν ὑδροβίων φυτῶν πετῶντα ἔντομα ὡς ἐξῆς: ροφᾷ πρῶτον σταγόνας τινὰς ὕδατος, ἔπειτα κλείει τὰ ὦτα, συσφίγγει τὸ στόμα καὶ ἀφοῦ προηγουμένως σκοπεύσῃ, ἐξακοντίζει μὲ μεγάλην ἐπιτηδειότητα τὸ ὕδωρ τοῦτο κατὰ τοῦ ἐντόμου, τὸ ὅποιον ἀμέσως κατακυλιέται ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ. ἂν δὲ ἀποτύχη τὴν πρώτην φοράν ἐπαναλαμβάνει τὸ πείραμα μὲ ὑπομονὴν ἕως οὗ ἐπιτύχη.

Ἐπίσης περιεργὸς ἰχθύς εἶνε καὶ ὁ *τοξότης*, ζῶν ἐντὸς τῶν ποταμῶν τῶν Ἰνδιῶν. Καὶ ὁ ἰχθύς οὗτος δὲν ἀρκεῖται μόνον εἰς τὰ πίπτοντα ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ ἐκ τύχης ἔντομα, οὔτε ὅμως ἐφορμᾷ ἐπ' αὐτῶν, διότι τοῦτο καὶ δύσκολον εἶνε καὶ φυγαδεύει τὰ ἔντομα ἕνεκα τῆς κινήσεως τοῦ ὕδατος, ἀλλὰ διευθύνεται ἡσυχῶς καὶ μὲ προσοχὴν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ὕδατος ἀκριβῶς κάτωθεν τῶν φύλλων τῶν ὑδροβίων φυτῶν, ὅπου εἶνε ταῦτα συνηθισμένα, ροφᾷ, ὡς ὁ *χελιός*, ὀλίγον ὕδωρ ἔπειτα συσφίγγει τὸ στόμα του καὶ φυσᾷ ἐπιτηδειῶς τὸ ὕδωρ μὲ τὴν δυνάμιν καὶ τὸσον ἀσφαλῶς, ὥστε σπανίως τὰ ἔντομα δύνανται νὰ διαφύγωσι χωρὶς νὰ κυλισθῶσιν ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ.

Φώτης.

Ἡ ΧΙΟΝΑΤΗ

Παραύθιον.

(Συνέχεια ἴδε Φύλλ. 9.)

ὅτε ὁ πρῶτος ἐκύτταξε γύρω του, εἶδεν ἓνα βαθούλωμα στὸ κρεββατάκι του καὶ ἐφώναξε:

— Ποῖος ἐπάτησεν ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι μου;

Τὸ ἴδιον εἶπον καὶ οἱ ἄλλοι πέντε· μόνος ὁ μικρότερος δὲν εἶπε τίποτε· διότι εἶδε τὴν Χιονάτην νὰ κοιμᾶται εἰς τὴν κλίνην του. Ἐπροσκάλεσεν ἀμέσως τοὺς ἀδελφούς του, οἱ ὅποιοι ἔτρεξαν, ἐπῆραν τὰ μικρά των κηρία καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὴν Χιονάτην.

— Θεέ μου! Θεέ μου! ἐκραύγασαν ὅλοι μαζῆ, πόσον ὠραία εἶνε ἡ μικρὰ αὐτὴ κόρη!

Τόσον δὲ εὐχαριστήθησαν, ὥστε δὲν ἠθέλησαν νὰ τὴν ἐξυπνήσωσι καὶ νὰ χαλάσωσι τὴν ἡσυχίαν της· τὴν ἄφησαν λοιπὸν νὰ κοιμηθῆ καὶ ἀφοῦ ἔφαγον ἐκοιμήθησαν καὶ αὐτοί, διότι ἦσαν πολὺ κουρασμένοι. Μόνον ὁ μικρότερος δὲν εἶχε κλίνην, διότι ἐκοιμᾶτο ἡ Χιονάτη. Οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ του τὸν ἐπῆραν εἰς τὸ κρεββάτι του ὁ καθεὶς ἀπὸ μίαν ὥραν καὶ ἔτσι ἐπέρασαν ἡ νύκτα. Ὅταν ἐξημέρωσεν, ἡ Χιονάτη ἐξυπνήσθη καὶ μόλις εἶδε τοὺς ἐπτὰ νάνους ἐτρόμαξεν. Ἐκείνοι ὅμως κατευχαριστημένοι δι' αὐτὴν, τὴν ἠρώτησαν:

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Ὄνομάζομαι Χιονάτη, ἀπάντησε.

— Καὶ πῶς εὐρέθης ἐδῶ, εἶπον οἱ νάνοι.

Τότε διηγήθη εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ μητριὰ ἠθέλησε νὰ τὴν θανατώσῃ, ὅτι ὁ κυνηγὸς τὴν ἐλυπήθη καὶ τὴν ἄφησε νὰ ζῆσῃ, ὅτι περιεπλανήθη εἰς τὸ δάσος, ὅτι ἔτρεχεν ὅλην τὴν ἡμέραν, ἕως ὅτου εὔρε τὴν μικρὰν οἰκίαν.

Οἱ νάνοι τῆ εἶπον:

— Θέλεις νὰ σὲ κάμωμεν οἰκοκυρὰν εἰς τὸ σπήτι μας, νὰ μαγειρεύης, νὰ στρώνῃς τὰ κρεββατάκια μας, νὰ πλύνῃς, νὰ ράπτῃς καὶ νὰ πλέκῃς; θέλεις νὰ διατηρῇς ὅλα μὲ τάξιν καὶ καθαριότητα; Ἄν θέλῃς, ἡμπορεῖς νὰ μείνης πλησίον μας καὶ δὲν θὰ σοῦ λείψῃ τίποτε.

Ἡ Χιονάτη ἐδέχθη καὶ ἔμεινε μαζῆ των. Τὸ σπητάκι ἔλαμπεν ἀπὸ καθαριότητα. Τὸ πρῶν οἱ νάνοι ἐπήγαγον εἰς τὸ βουνὸν καὶ ἐζήτησαν σίδηρον καὶ χρυσόν, τὴν δὲ ἐσπέραν ἐπέστρεφον καὶ εὔρισκον ἑτοιμὸν τὸ φαγητόν των.

Ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ μικρὰ κόρη ἔμενε μόνη· διότι οἱ καλοὶ νάνοι τὴν ἐσυμβούλευσαν:

— Νὰ φυλάττεσαι ἀπὸ τὴν μητριάν σου, ἡ ὁποία θὰ μάθῃ ἐντὸς ὀλίγου ὅτι εὐρίσκεισαι ἐδῶ καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃς κανένα νὰ ἐμβῇ ἐδῶ μέσα.

Ἐν τούτοις ἡ βασίλισσα ἦτο ἡσυχῶς διότι, ὡς εἴπομεν, εἶχε φάγῃ τὴν καρδίαν τῆς Χιονάτης· ἀλλὰ διὰ νὰ βεβαιωθῆ καλλίτερον ἦλθεν εἰς τὸν καθρέπτην της καὶ τὸν ἠρώτησε:

Καθρεπτάκι μου μικρό,
 εἰς τὸν τοῖχο κρεμαστό,
 ποῖά εἶν' ἡ ὠραιότερα
 εἰς τοῦ κόσμου μας τὴ σφαῖρα;

Ὁ δὲ καθρέπτης ἀπεκρίθη:

Ἐδῶ, Μεγαλειοτάτη
 εἶσθε ἡ ὠραιότατη
 ἐκεῖ ὅμως στὰ βουνὰ
 εἰς τῶν Νάνων τὸ σπητάκι
 εἰς τὰ κάλλη σᾶς περιᾶ
 χιλιάκις ἡ Χιονάτη.

Ἡ βασίλισσα ἄμα ἤκουσε τοῦτο ἐφοξέ· διότι ἐγνώριζεν ὅτι ὁ καθρέπτης της δὲν ἔλεγε ποτὲ ψεύματα καὶ ἐνόησεν ὅτι ὁ κυνηγὸς τὴν ἠπάτησεν, ἀφοῦ ἡ Χιονάτη ἐζῆ ἀκόμη.

Ἦρξισε τότε νὰ σκέπτηται πῶς θὰ κατορθώσῃ νὰ τὴν φονεύσῃ διὰ νὰ μείνῃ αὐτὴ ἡ ὠραιότερα τοῦ κόσμου. Ἀφοῦ πολὺν καιρὸν ἐβασάνισε τὸν νοῦν της μὲ διάφορα σχέδια, ἀπέφασκε νὰ μεταμορφωθῆ εἰς γοργιάν, ἡ ὁποία νὰ πωλῆ διάφορα πράγματα· ἔγινε δὲ ὅλος διόλου ἀγνωρίστος. Ἐπῆρε λοιπὸν ἓν καλάθι τὸ ἐγέμισε μὲ διαφόρων εἰδῶν πράγματα καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὰ βουνὰ πρὸς τὴν οἰκίαν τῶν ἐπτὰ νάνων· τὴν εὔρε πολὺ εὐκόλως ἐκτύπησε τὴν θύραν καὶ ἐφώναξε:

— Πωλῶ ὠραία πράγματα!

Ἡ Χιονάτη ἐκυψεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τὴν εἶδε καὶ εἶπε:

— Καλὴ ἡμέρα, καλὴ γυναῖκα, τί πωλεῖς;

— Ὄραία καὶ καλὰ πράγματα, ἀπεκρίθη αὐτὴ καὶ κορδόνια διαφόρων χρωμάτων.

Καὶ ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, τῆ ἔδειξε ὠραῖον μετξωτὸν κορδόνιον.

— Νομίζω ὅτι αὐτὴν τὴν καλὴν γυναῖκα ἡμπορῶ νὰ τὴν ἀφήσω νὰ εἰσέλθῃ, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ Χιονάτη.

Ἐξεκλείδωσε λοιπὸν τὴν θύραν καὶ ἡ δῆθεν πωλήτρια ἐμβῆκε καὶ ἐπώλησεν εἰς αὐτὴν τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο κορδόνιον.

δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ γνωσθῆ τὸ ψευδώνυμόν της, δὲν δύναται νὰ φανερώσῃ τ' ἀρχικά της. — Ἡ **Γαλανόφθαλμη Νεραΐδα** ἀσπάζεται τὴν Ἀθηναΐδα τοῦ **Μακροχοροῦ**, ζητεῖ δὲ τ' ἀρχικά της, ἐπειδὴ τὸ ψευδώνυμόν αὐτὸ τῆς ἀρέσκει ὑπὲρ πάντα. — Τὸ ἄνθος **Καππάρεως** ἐρωτᾷ τὴν **Μυωδαΐδα** εἰς ποῖα μέρη προτιμᾷ νὰ φέται· τὸ **Κῦμα τοῦ Στρυμόνος** διὰ λόγους ἐρωτᾷ τὴν Ἀθηναΐδα

Ἐλπίδα ἂν μὲ λόγον ἐξελεξέ τὴν πόλιν τῆς Μεσοστοιχίδος του. — Ὁ **Φωτοδόλος Ἥλιος** ἀσπάζεται τὸν **Νικηφόρον Ἄρην**, τοὺς Ἀδελφοὺς **Οἰκιάδας** καὶ τὸν **Ναύαρχον τοῦ Βοσπόρου**. — Ὁ **Νικηφόρος Ἄρης** ἀσπάζεται τὸν **Φωτοδόλον Ἥλιον**, τὸν **Δαφνοδέφῃ Ἀπόλλωνα** (τί μοὺ γίνεσαι, καλέ;) καὶ ζητεῖ τὰ ἀρχικά τοῦ **Πανούργου Ὀδυσδέως**.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

(Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 20 Μαρτίου).

90—91. Στοιχειόγραφοι.

α) Ἐκ συλλαβῆς συνίσταμαι μιᾶς, μιᾶς καὶ μόνης καὶ δι' ἐμοῦ ἀειθαλὲς ἐν δένδρον φανερόνεϊς.
Τὴν κεφαλὴν καὶ τὸν λαιμὸν ἐὰν μοῦ ἀποβάλῃς
Εἰς ἀδηράγον ζῳὸν τι τὸ δένδρον μεταβάλλεις.
Χριστόφορος Κολόμβος.

β) Ὡς τὴν πρωτίστην τῶν τροφῶν θὰ μὲ ἀγνωρίζω·
Ἐν ἔτ' ἂν λάβω γράμμα, [σης]
σῶμα λαμβάνω καὶ μορφήν καὶ γίνωμ' ἐν τῷ ἅμα
κλεινὸς ἀρχαῖος στρατηγός· τίς τώρα εἶν' ἡ λύσις;
Γαλανόφθαλμη Νεραΐδα.

92. Μεταγραμματιζοῦς.

Ἀρχαῖον Πέρσην ἤρωα κορημίζω 'ς τὸ Αἶγατον,
Κι' ἀντὶ αὐτὸς νὰ πάθῃ
Ἄπ' τοῦ νεροῦ τὰ βάρη
Ἄμείσως ἐξεπήδησε κεφάλι λαβῶν νέον
Κι' ὡς νῆσος ἔμεινεν ἐκεῖ
Ὠραία καὶ ἐμπορικὴ.
Μουσωτίς.

93. Μωδαϊκόν.

Μὲ ἀπλουστάτην συνταγὴν θεῶν θὰ ἀναστήσης·
Σύλλεξον ἄνθη ἐκλεκτά, κηπαῖα ἢ λειμώνων,
λάβ' ἀνθεμίδος κορυφήν, θύμου λαβὴ ἐπίσης,
πρόσθεες καὶ μίνθης μέρος τι, βανίλλης ἕνα κλώνον
ὀλίγον ἔτι ἱασμον, ἀκόμη . . . ὄχι ἄλλο!
καὶ ἔγεινε· τὴν εὐρὲς τίς; Ἀλλὰ δὲν ἀμυβήλλω!
Ἀνθισμένη Λυγαρία.

94. Κεκορυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Τὸ Βακού, Βατούμ, Πότι καὶ ἄλλαι πόλεις τῆς Καυκασοῦ Ρωσσίας εἶνε λίαν ἐμπορικαί.
2. Ἡ Ὄθρος, ἡ Ὄσσα καὶ ἡ Οἶτη εἶνε ὄρη τῆς Ἑλλάδος.
3. Οἱ ἀβαθεῖς ποταμοὶ δὲν εἶνε πλωτοί.
Πανοῦργος Ὀδυσσεύς.

95—98. Κεκορυμμένον τρίγωνον.

- 1.—Τῶν βικίων, φασιδίων, πίσων κτλ. ὁ καρπὸς λέγεται ἐν τῇ βοτανικῇ χέδρωψ.
- 2.—Δὲν πρέπει νὰ προσκολληθῶμεν εἰς τὰ γήινα ἀγαθά.
- 3—4. Δὲν ὁμιλῶ ἀστεϊζόμενος, ἀλλὰ σπουδάζω.
Ἄρθος Καππάρεως.

99. Ἐπανόρθωδις δόχου.

Μὲ εὐοτᾷ τρεπὰ χυτὰς τραχέπερα ὁ ργνός
τὸνα σμαρῆς στευχεῖν πρασιμαῦρος· νὰ πόως·
τὸνα ἄσμι· ἐρδει φραμισό, τάνο μᾶς πλούττην πνόςι,
τότ' ἐπλοβλακία τὰ τρεπὰ καὶ τίγανει χλενώη.
Κῦμα Στρυμόνος.

100. Ἦτα.

+	.	.	.	+	Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ οὕτως, ὥστε εἰς μὲν τὸ δεξιὸν σκέλος ν' ἀναγινώσκηται τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν Δαναΐδων, εἰς δὲ τὸ ἀριστερὸν ποιητοῦ καὶ εἰς τὸ κέντρον ἐπίθετον τῆς Ἀρτέμιδος· αἱ δὲ στιγμαὶ καθέτως λαμβανόμεναι ν' ἀποτελῶσι μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ ἢ πρώτῃ δεξιᾷ στρατηγὸν Καρχηρόνιον, ἢ β' ὄνομα βασιλείσης, ἢ γ' δῆμον τῆς Ἀττικῆς.
+	.	.	.	+	
+	.	.	.	+	
+	.	.	.	+	
+	.	.	.	+	
+	.	.	.	+	
+	.	.	.	+	
+	.	.	.	+	
+	.	.	.	+	
+	.	.	.	+	
+	.	.	.	+	

Κῦμα τοῦ Στρυμόνος.

101. Ἀδότης.

.	Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται καθέτως καὶ ὀριζοντίως δύο πόλεις, διαγωνίως δὲ θεὰ καὶ βασιλεῦς.
.	
.	
.	
.	
.	
.	
.	
.	
.	
.	

Γενναῖος Λέσβιος.

102. Κῦβος.

.	Ν' ἀντικατασταθῶσιν αἱ στιγμαὶ διὰ γραμμάτων ὥστε εἰς τὰς τέσσαρας πλευρὰς τοῦ πρώτου τετραπλεύρου ν' ἀναγινώσκωνται: ἄνω: ὄρος τῆς Ἁγίας Γῆς· δεξιᾷ καθέτως: ποταμὸς τῆς Εὐρώπης· κάτω: νῆσος Ἑλληνικῆ· ἀριστερᾷ: Σοφός.— Εἰς δὲ τὸ δεύτερον τετράπλευρον κατὰ τὴν αὐτὴν σειρὰν ἀρχαῖα Ἑλληνίς. Φυσικὴ διαίρεσις τοῦ χρόνου. Ἐπαρχία τῆς Ἑλλάδος. Πηγὴ ἀρχαίωνυμος.
.	
.	
.	
.	
.	
.	
.	
.	
.	
.	

Ροβινσωνέττα.

103. Παίγιον.

Διὰ τῶν γραμμάτων: ααηηκκλλμμοοορσττττυυυυ, σχηματίσιν ἱστορικὴν τινα φράσιν.

Ζαπλὶς.

104. Ἐρωτήδις.

Ποῖα λέξις πεντασύλλαβος γράφεται μὲ πέντε α; *Τριαλφίτης.*

105. Ἐλλιποδύμφωνον.

ια--οαι--ηη--εαη--υη--ιει.

Ροβινσωνέττα.

106. Φωννηντόλιπον.

--πκ--ν--θ--ρτ.

Ἄρθος Καππάρεως.

Ἐπεύθυνος Κ. ΒΑΟΥΣΟΣ.